

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou v právní věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. února 2022, č. j. KUKHK-4855/DS/2022-3 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Hradce Králové (dále také jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 17. 12. 2021, č. j. MMHK/222116/2021/OP/Hej, uznán vinným ze spáchání nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“),

kterého se měl dopustit porušením § 95 odst. 2 téhož zákona tím, že dne 21. 8. 2021 ve 14:00 hodin řídil osobní motorové vozidlo značky Alfa Romeo Stelvio, registrační značky x. Byl kontrolován hlídkou Celní správy na sjezdu z dálnice D11 na obec Pravy, ve směru jízdy z Prahy do Hradce Králové. Provedenou lustrací v evidenční kartě řidiče bylo zjištěno, že žalobce má z důvodu exekuce pozastaveno řidičského oprávnění od 9. 7. 2020 na veškeré dosažené skupiny a že po dobu platnosti pozastavení řidičského oprávnění nesmí jeho držitel řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem JUDr. Jitkou Wolfovou (Exekutorský úřad Plzeň - město) pod č. j. 106 EX 686/20-81, byl doručen prostřednictvím fikce doručení, jelikož si jej žalobce v úložní době 10 dnů na poštovním úřadě nevyzvedl. Zásilka se však exekutorskému úřadu vrátila, jelikož nemohla být po uplynutí této doby vložena do schránky. Zásilka byla doručena desátým dnem ode dne jejího uložení na poště, tedy dnem 29. 6. 2020.

2. Za uvedený přestupek správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 17. 2 2022, č. j. KUKHK-4855/DS/2022-3 DV (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku částečně změnil tak, že upřesnil zákonné ustanovení dle kterého došlo v případě doručení exekučního příkazu žalobci k doručení fikcí. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobce uvedl, že prvostupňovému rozhodnutí předcházely vady řízení, na které v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, jakož i v řízení odvolacím poukazoval.
5. Dle něj jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů stižena vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu, že se přesvědčivě nevypořádaly s námitkami žalobce, které se týkaly nenaplnění subjektivní stránky přestupku.
6. Poukázal na skutečnost, že žalovaný změnil a doplnil skutkovou větu výroku tak, že původní znění: „...*Exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem JUDr. Jitkou Wolfovou (Exekutorský úřad Plzeň - město) pod čj. 106 EX 686/20-81 byl doručen prostřednictvím fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu, jelikož si jej jmenovaný v úložní době 10 dnů na poštovním úřadě nevyzvedl, přestože byl dne 17. 6. 2020 na adrese pro doručování uvedenou v registru obyvatel xx vyrozuměn o jejím uložení u místní provozovny České pošty. Zásilka se však exekutorskému úřadu vrátila, jelikož nemohla být po uplynutí této doby vložena do schránky. V souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu považuje správní orgán zásilku za doručenou desátým dnem ode dne jejího uložení na poště, tedy dnem 29. 6. 2020,*“ bylo změněno a doplněno následovně: „...*Exekuční příkaz pozastavením řidičského oprávnění povinného ze dne 11. 6. 2020, čj. 106 EX 686/20-81, který nabyl právní moci dne 09. 7. 2020, byl povinnému doručen na doručovací adresu ze základních registrů, xx, kde bylo povinnému doručeno fikcí v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 OSŘ, a to dne 29. 6. 2020.*“ K tomu namítl, že změnit rozhodnutí nebo jeho část nelze v případě, kdy by tato změna byla na újmu účastníku řízení co do možnosti se k ní vyjádřit či odvolat. V tomto případě došlo ke změně právní normy, podle které měl být posouzen institut

fikce doručení, přičemž ve skutečnosti podle změněné právní normy věc v průběhu řízení posuzována nebyla. Výroková část rozhodnutí dle žalobce byla změněna a doplněna tak, že neodpovídá odůvodnění, které zůstalo nedotčeno. Ve výroku je tedy již správně uvedeno příslušné ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého byl doručován exekuční příkaz, zatímco v odůvodnění zůstává původní ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tím odvolací orgán zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce přitom své argumenty popsal v odvolání, avšak žalovaný se s jeho argumenty řádně nevypořádal a přímo je ignoroval.

7. Žalovaný dle žalobce ignoroval námitky týkající se naprosté absence řádného dokazování a nesprávného skutkového a právního posouzení celé věci. Na základě takového nesprávného postupu dospěl k nesprávným závěrům.
8. Poukázal na to, že i po částečné změně výroku prvostupňového rozhodnutí zůstalo v platnosti tvrzení z téhož rozhodnutí, že žalobce měl porušit § 95 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení zákona platí: *„Pozastavení řidičského oprávnění znamená, že držitel řidičského oprávnění nesmí po dobu platnosti tohoto pozastavení řídit motorová vozidla“*. Toto ustanovení je přitom pouze popisné, tzn. vykládá pojem *„pozastavení řidičského oprávnění“*. Takové popisné ustanovení zákona dle žalobce není možné porušit. Pokud chtěl správní orgán prvního stupně žalobce postihnout za řízení motorového vozidla v době pozastavení řidičského oprávnění, pak to měl označit jako porušení § 71a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), podle kterého platí: *„Dnem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou“*. Teprve tato právní norma v daném případě zapovídá řízení motorového vozidla po dobu pozastavení řidičského oprávnění exekutorem. Žalobce byl tedy dle svého názoru postižen za porušení zákonného ustanovení, které neporušil a ani porušit nemohl.
9. Za zásadní žalobní důvod pak žalobce považuje posouzení, zda byla, či nebyla naplněna subjektivní stránka daného přestupku, a zda se žalobce skutečně dopustil předmětného jednání alespoň z nevědomé nedbalosti. Tento argument správní orgány obou stupňů ignorovaly a v obou rozhodnutích řešily toliko objektivní stránku přestupku. Žalobce připustil, že exekuční příkaz mu byl doručen fikcí ve smyslu § 49 odst. 4 o. s. ř., ale tato skutečnost sama o sobě nemůže automaticky představovat naplnění subjektivní stránky projednávaného přestupku. Je totiž zcela zřejmé, že žalobce se objektivně o tomto způsobu provedení exekuce nedozvěděl, ba ani dozvědět nemohl. Na toto žalobce upozorňoval již v průběhu správního řízení. Dle žalobce nelze přijmout argument správního orgánu prvního stupně, dle kterého se vytýkaného přestupku jednoznačně dopustil minimálně ve formě nedbalosti nevědomé, neboť si musel být vědom skutečnosti, že neplatí předepsané výživné a může tak dojít k pozastavení jeho řidičského oprávnění (str. 7 odst. 3 prvostupňového rozhodnutí). S pouhým neplacením výživného totiž není přímo spojen důsledek v podobě pozastavení řidičského oprávnění.

10. Pro posouzení nevědomé nedbalosti žalobce je přitom klíčová právě manipulace poskytovatele poštovních služeb s doručovanou zásilkou s exekučním příkazem. Žalobce totiž dle svých slov o doručované písemnosti nevěděl, ani vědět nemohl. Ze strany poskytovatele poštovních služeb nebyl učiněn žádný pokus o vyrozumění žalobce o zásilce a nebyl ani poučen o důsledcích případného nevyzvednutí zásilky. Tyto okolnosti naprosto vylučují určení jakékoliv formy zavinění přestupku. Nemohlo tedy dojít k naplnění všech znaků přestupku. Proto žalobcovo jednání není možné hodnotit jako přestupek.
11. Pokud by bylo vyrozumění o doručování zásilky s poučením zanecháno v poštovní schránce nebo na jiném vhodném místě, jak to vyžaduje zákon, pak by bylo možné tvrdit, že žalobce měl a mohl vědět, že mu je nějaká zásilka doručována, a její nepřevzetí může mít za následek, že zásilka bude považována za doručenu. Proto skutečnost, že exekuční příkaz nabyl právní moci, má v tomto specifickém případě vliv toliko na naplnění objektivní stránky přestupku, nikoli na stránku subjektivní. Na rozdíl od právní úpravy ve správním řádu totiž pro nabytí právní moci podle § 49 o. s. ř. není podmínkou, aby adresátovi byla zanechána ve schránce nebo na jiném vhodném místě výzva s poučením.
12. Stejně jako v odvolání žalobce upozornil, že velmi podobnou věcí se zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36, bod 23, uvedl: *„Na tomto místě je možno odkázat na římskoprávní zásadu vigilantibus iura scripta sunt (práva náležejí bdělým; nechť si každý střeží svá práva), kdy bylo v moci stěžovatele, aby následkům nedodržení omezení vyplývajících z exekučního příkazu pozastavením řídičského oprávnění předešel. A to nejen tím, že by dluh na výživném řádně uhradil, ale také tím, že by odpovědně přistupoval k přebírání si doručované pošty, včetně té od soudního exekutora, o níž byl zanecháním výzvy s poučením v souladu s procesní právní úpravou zpraven. O vydání exekučního příkazu se tak stěžovatel mohl a měl dozvědět, postačovalo pouze, aby si střežil svá práva a uvedl adresu, na které se skutečně zdržuje, popř. si zajistil doručování písemností jiným způsobem.“* A contrario dle žalobce nemůže platit, že se o vydání exekučního příkazu měl a mohl dozvědět a byl o ní zpraven. Přinejmenším jedna z podmínek „měl“ či „mohl“ nemůže být za těchto okolností naplněna. Přitom pro nevědomou nedbalost musí být splněny obě tyto podmínky kumulativně. To plyne z použití spojky „a“. Vzhledem k tomu, že v žalobcově případě oproti citovanému rozsudku výzva s řádným poučením zanechána nebyla, subjektivní stránka přestupku v jeho případě tudíž být naplněna nemohla. V žalobcově případě oproti citovanému rozsudku výzva s řádným poučením zanechána nebyla. Subjektivní stránka přestupku v jeho případě tudíž být naplněna nemohla. Žalovaný se touto žalobcovou námitkou ani s předestřeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu vůbec nezabýval.
13. Dále žalobce uvedl, že podmínku uhrazení dluhu splnil (jeho dluh byl plně uhrazen), a to ještě dříve, nežli došlo k jednání, za které je nyní postižen. To vyplývá jednoznačně z písemnosti ze dne 7. 9. 2021, označené jako *„Doplnění návrhu na zastavení exekuce“*, který podala paní L. K.. Je z ní patrné, že dne 23. 7. 2021 byl žalobcův dluh plně uhrazen. Není tedy chybou žalobce, že bylo pokračováno v exekuci. Ani s ohledem na úplné uhrazení dluhu neměl žalobce důvod očekávat, že s ním bude vedeno exekuční řízení a už vůbec ne pozastavením řídičského oprávnění.
14. S ohledem na uhrazení dluhu pak dle žalobce nelze prokázat materiální stránku přestupku, neboť důvod provádění exekuce odpadl, a v době, kdy se měl žalobce tohoto

přestupku dopustit, již byly z jeho strany splněny podmínky pro zastavení exekuce pozastavením řidičského oprávnění. V daném případě tedy vůbec nebylo možno hovořit o společenské škodlivosti předmětného činu, jakožto jednom ze základních definičních znaků přestupku ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“). Žalobce je tedy názoru, že nejenže nebyla pro absenci zavinění naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku, ale navíc s ohledem k nedostatku materiálního znaku nemohla být vůbec naplněna ani skutková podstata tohoto přestupku.

15. K žalobě přiložil písemnosti týkající se exekučního řízení, které navrhl k důkazu.
16. Závěrem žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření ze dne 10. 5. 2022 uvedl, že součástí spisové dokumentace je mj. exekuční příkaz k provedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění, č. j. 106 EX 686/20-81, který nabyt právní moci dne 9. 7. 2020. Exekuční příkaz byl žalobci doručen fikcí v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř., a to dne 29. 6. 2020. Ve správním spise je založena kopie usnesení o zastavení exekuce č. j. 106 EX 686/20-120, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2021. Z těchto uvedených skutečností je dle žalovaného zřejmé, že v době spáchání přestupku dne 21. 8. 2021 měl žalobce pozastaveno řidičské oprávnění. Proto se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích dopustil minimálně ve formě nedbalosti nevědomé, neboť si musel být vědom skutečnosti, že pokud neplatí předepsané výživné, může dojít k pozastavení jeho řidičského oprávnění.
18. Zdůraznil, že žalobce si sám určil adresu pro doručování uvedenou v základních registrech, na kterou mu bylo exekutorským úřadem doručováno. Ve spisové dokumentaci je založen exekuční příkaz Exekutorského úřadu Plzeň - město, č. j. 106 EX 686/20-81. Správní orgány jsou povinny vycházet z exekučního příkazu, který je pravomocný a je u něho předpokládána presumpce správnosti, dokud je příslušný orgán nezruší, což se v tomto případě stalo až 27. 9. 2021, kdy usnesení o zrušení exekuce nabylo právní moci.
19. Poukázal na zásadu hospodárnosti správního řízení, dle které by změna rozhodnutí odvolacím správním orgánem měla mít přednost před rušením a vrácením věci k novému projednání. Odvolací správní orgán může prvostupňové rozhodnutí měnit v tom případě, kdy odvoláním napadené rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, vykazuje takové právní nebo věcné vady, které je možné napravit přímo v odvolacím řízení. Odvolací správní orgán je však změnou rozhodnutí omezen, když nesmí změnit rozhodnutí nebo jeho část v tom případě, pokud by tím hrozila některému z účastníků řízení, jemuž je napadeným rozhodnutím ukládána povinnost, újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Dále uvedl, že účastník řízení musí být ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu pouze, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Žalovaný tedy mohl přistoupit ke změně výrokové části, aniž by žalobce poškodil, nemohl mu nijak ublížit či omezit jeho procesní a hmotná

práva, neboť ve skutkové větě výroku pouze upravil právní předpis pro doručování exekučního příkazu fikcí, aniž by změnil smysl skutkové věty.

20. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce ze dne 8. 6. 2022

21. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce tak, že v krátkosti zopakoval teze své žaloby. K exekučnímu příkazu uvedl, že nepochybně má jeho právní moc. Ta ale dle něj poukazuje pouze na objektivní stránku přestupku, nikoliv stránku subjektivní. Subjektivní stránkou přestupku se ani jeden ze správních orgánů vůbec nezabývaly a přešly ji. Jejich rozhodnutí jsou tudíž nepřezkoumatelná. Žalovaný se rovněž nevyjádřil ani k absenci posouzení materiálního znaku přestupku, což také způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Změnu výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou provedl žalovaný napadeným rozhodnutím, považuje nadále za nepřípustnou.

V. Jednání soudu

22. Při jednání soudu konaném dne 27. 10. 2022 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na obsah žaloby a zrekapituloval její podstatné body. Žalovaný se z jednání předem písemně omluvil, což nebránilo projednání věci [§ 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud k návrhu žalobce provedl důkazy jím předloženými listinami, které nejsou obsahem správního spisu. Jedná se o výzvu exekutorského úřadu ke splnění vymáhané povinnosti ze dne 22. 4. 2020, dále doručenkou k této výzvě, vyrozumění o splnění podmínek dle § 52 odst. 3 exekučního řádu a právní moci exekučního příkazu ze dne 11. 6. 2020 a vyrozumění o splnění podmínek dle § 52 odst. 3 exekučního řádu a právní moci exekučního příkazu ze dne 23. 7. 2020. Zástupce žalobce zmínil, že tyto důkazy navrhl k provedení z důvodu, že žalobce nerozporuje existenci exekučního řízení, ale zejména doručenky dle něj dokazují, jakým způsobem bylo doručováno – obě doručenky byly doručeny fikcí, přestože od nich není odtrženo poučení.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

24. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Dálničního oddělení Pravy oznámení přestupku, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 21. 8. 2021 ve 14:00 hodin řídil na pozemní komunikaci mimo obec, na dálnici D11 v km 76, ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo značky Alfa Romeo Stelvio, registrační značky x, ačkoliv měl z důvodu exekuce pozastaveno řidičské oprávnění od 9. 7. 2020 na veškeré dosažené skupiny a po dobu platnosti pozastavení řidičského oprávnění nesměl řídit motorová vozidla. Žalobce se na místě k věci vyjádřil tak, že si blokace řidičského oprávnění nebyl vědom, neboť mu o blokaci

nikdo nedal vědět. Připustil, že řidičské oprávnění má pozastavené z důvodu neplacení alimentů, které jsou již zaplacené, proto chce tuto věc co nejrychleji řešit.

25. Dále spisový materiál obsahuje úřední záznam hlídky Policie ČR, úřední záznam hlídky Celní správy, evidenční kartu řidiče, sdělení soudního exekutora JUDr. Jitky Wolfové (Exekutorský úřad Plzeň-město), že exekuční příkaz pozastavením řidičského oprávnění žalobce ze dne 11. 6. 2020, č. j. 106 EX 686/20-81, byl žalobci doručen dne 29. 6. 2020 na doručovací adresu ze základních registrů, a to fikcí v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 o. s. ř. Dále správní spis obsahuje kopii uvedeného exekučního příkazu, kopii vyrozumění o splnění podmínek dle § 52 odst. 3 exekučního řádu a právní moci exekučního příkazu, kopii sdělení o doručení exekučního příkazu, kopii doručenky uvedeného exekučního příkazu a fotodokumentaci Policie ČR z místa spáchání přestupku.
26. Správní orgán prvního stupně následně dne 8. 9. 2021 pořídil výpis z evidenční karty řidiče, ze kterého je patrné, že žalobce měl k tomuto dni z důvodu exekuce pozastaveno řidičské oprávnění od 9. 7. 2020 na veškeré dosažené skupiny. Správní orgán prvního stupně pak žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 29. 9. 2021. Z tohoto jednání se žalobce omluvil z důvodu nemoci. Proto správní orgán prvního stupně žalobce opětovně předvolal k ústnímu jednání na den 18. 10. 2021. Zásilka se správnímu orgánu prvního stupně vrátila s tím, že žalobce si ji v úložní době 10 dnů na poště nevyzvedl a s informací o jeho jiném bydlišti na adrese xx. Žalobce se tedy k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu nedostavil. Dne 20. 10. 2021 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila zmocněnkyně žalobce R. H. a nahlédla do správního spisu, který je ve věci veden. Následně správní orgán prvního stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 16. 11. 2021, které si žalobce již úspěšně převzal.
27. K ústnímu jednání se po předchozí telefonické domluvě dostavil zplnomocněný zástupce žalobce JUDr. Ing. Ondřej Horázný, advokát, a to již dne 15. 11. 2021, přičemž si pořídil fotokopie správního spisu. Zároveň správnímu orgánu přislíbil vyjádření ve věci poté, co nahlédne do spisové dokumentace, která je vedena ve věci žalobcovy exekuce. Vyjádření žalobce správní orgán prvního stupně obdržel dne 14. 12. 2021. Poukázal v něm na to, že nebyla naplněna subjektivní stránka ani materiální stránka přestupku. K tomu přiložil přípis s názvem „Doplnění návrhu na zastavení exekuce“ ze dne 7. 9. 2021, dvě kopie výpisů z účtu ze dne 16. 7. 2020 a ze dne 23. 7. 2021, kopii usnesení o zastavení exekuce ze dne 10. 9. 2021 a kopii oznámení o ukončení exekuce ze dne 3. 12. 2021 o tom, že exekuce byla zastavena dne 6. 10. 2021.
28. Dne 17. 12. 2021 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, č. j. MMHK/222116/2021/OP/Hej. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil tak, jak je uvedeno v části I. tohoto rozsudku.

B. Právní závěry

29. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
30. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a řidičské oprávnění jí bylo pozastaveno podle § 95 [tohoto zákona] nebo exekučním příkazem podle exekučního řádu.*“

31. Podle § 95 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že „[v] rámci řízení o podmínění, omezení nebo odnětí řidičského oprávnění může příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout o pozastavení řidičského oprávnění jako o předběžném opatření podle zvláštního právního předpisu“ Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že „[p]ozastavení řidičského oprávnění znamená, že držitel řidičského oprávnění nesmí po dobu platnosti tohoto pozastavení řídit motorová vozidla.“
32. Podle § 71a odst. 1 exekutorského řádu platí, že „[e]xekuční příkaz k pozastavení řidičského oprávnění povinného může exekutor vydat pouze tehdy, jestliže je v exekuci vymáhán nedoplatek výživného na nezletilé dítě anebo na zletilé dítě do 26 let věku, které se soustavně připravuje studiem na své budoucí povolání, nebo vymáhána pohledávka za náhradní výživné podle jiného zákona.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že „[d]nem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou.“
33. Krajský soud žalobu posoudil následovně.
34. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce vznesl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v té souvislosti, že se přesvědčivě nevypořádaly s námitkami žalobce, které se týkaly nenaplnění subjektivní a materiální stránky přestupku. Touto námitkou se soud zabýval přednostně, jelikož v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by soud dále nemohl napadené rozhodnutí již z hlediska dalších žalobních námitek přezkoumávat.
35. Krajský soud vyšel z toho, že s institutem nepřezkoumatelnosti, zakotveným v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí meritorně přezkoumal, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body 29 až 30). Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne ze dne 7. 11 2011, č. j. 9 Ca 228/2009-68, uvedl, že „[p]odmínkou meritorního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu na základě podané žaloby je rozhodnutí obsahující dostatečně určité a srozumitelné odůvodnění, v němž se odvolací orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě vypořádá s jednotlivými námitkami účastníků řízení.“
36. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Jestliže správní orgán těmito požadavkům vyhoví, nemůže obstát závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006-76). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud zcela reagovat na námitku účastníka (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Správní orgány a soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení

postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy (či správní orgány) nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu v ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

37. Z těchto pozic pak soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou řádně odůvodněná a netrpí takovými vadami, aby bylo možné učinit závěr o jejich nepřezkoumatelnosti. Naopak obě rozhodnutí jsou nejen pečlivě, ale i přehledně a srozumitelně odůvodněná. Pokud jde o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak lze poukázat již na samotný výrok a na stranu 3 tohoto rozhodnutí, kde je konstatováno, že žalobci bylo od 9. 7. 2020 pozastaveno řidičské oprávnění, a to na základě exekučního příkazu, který mu byl doručen fikcí. Ačkoliv správní orgán prvního stupně chybně uvedl, že bylo doručeno na základě správního řádu, je dle soudu co do podstaty věci rozhodnutí srozumitelné. K námitce žalobce ohledně nenaplnění subjektivní stránky přestupku se správní orgán prvního stupně dále vyjádřil na straně 6 svého rozhodnutí, kde s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/ 2012-33, došel k závěru, že žalobce se předmětného přestupku dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. Tento závěr pak zopakoval na straně 7 rozhodnutí, kde shrnul: *„Subjektivní stránkou přestupku je forma zavinění, kdy v daném případě správní orgán prvního stupně vyhodnotil jednání obviněného jako zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, tedy že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“* K námitce žalobce pak na tuto argumentaci odkázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Navíc na straně 7 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl: *„Ze spisové dokumentace je zřejmé, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu se odvolatel jednoznačně dopustil minimálně ve formě nedbalosti nevědomé, neboť si musel být vědom skutečnosti, že neplatí předepsané výživné a může tak dojít k pozastavení jeho řidičského oprávnění. Zároveň si sám dobrovolně určil adresu pro doručování uvedenou v základních registrech, na kterou mu bylo Exekutorským úřadem doručováno. Odvolatel namítl, že o probíhající exekuci nevěděl, avšak ke svým osobním poměrům to vědět měl a mohl.“* Z uvedeného jasně vyplývá, že se správní orgány obou stupňů subjektivní stránkou přestupku zabývaly a tyto námitky žalobce neopomenuly. Ke správnosti posouzení naplnění subjektivní stránky přestupku se krajský soud vyjádří dále v tomto rozsudku. Žalovaný neopomenul zohlednit ani materiální stránku přestupku, a to na straně 8 napadeného rozhodnutí. Proto krajský soud považuje za dostatečné na tuto část rozhodnutí odkázat.
38. Žalobce dále spatřoval důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v jeho nesrozumitelnosti. Ta dle něj spočívá v tom, že žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že správně uvedl příslušné ustanovení o. s. ř., podle kterého byl doručován exekuční příkaz, zatímco v odůvodnění rozhodnutí zůstalo původně uvedené ustanovení správního řádu. K tomu soud uvádí, že žalovaný změnou výroku prvostupňového rozhodnutí napravil jeho zjevnou nesprávnost. Pokud je tato nesprávnost nadále obsažena i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jedná se o rozpor mezi výrokem a odůvodněním, který je však odstranitelný výkladem, pokud nejsou pochyby o interpretaci rozhodnutí jako celku. V takovém případě se nejedná o

rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Lze vyjít z argumentace žalobce, který mj. právě na nesoulad původní podoby výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na jedné straně a doručováním podle o. s. ř. na straně druhé upozorňoval v odvolacím řízení. Dále v žalobě uvedl, že za správný považuje odkaz na ustanovení o. s. ř. Z toho je zjevné, že žalobce považuje za správný výrok prvostupňového rozhodnutí v podobě po zásahu žalovaného, který jej změnil. Je tedy vyloučeno, že by bylo správní rozhodnutí jako celek žalobci nesrozumitelné.

39. Ze stejného důvodu je na místě odmítnout argument žalobce, že změnou části výroku prvostupňového rozhodnutí by mu snad měla být způsobena újma. Pokud je podoba výroku prvostupňového rozhodnutí v souladu s představou žalobce (tzn., že odkazuje na správný právní předpis), je zcela zjevné, že změnou výroku uvedením správného ustanovení správného právního předpisu žalobcova práva nijak neutrpěla. Proto nebylo nutné, aby žalobce měl možnost proti této změně brojit odvoláním. Soud tedy postup žalovaného shledal jako správný.
40. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, která se týkala skutečnosti, že ačkoliv byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn, zůstalo v něm tvrzení, že se žalobce dopustil porušení § 95 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. K tomu soud uvádí, že z díkce § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích vyplývá, že spácháním přestupku podle tohoto ustanovení se fyzická osoba může dopustit buď tím, že jedná v rozporu s § 95 tohoto zákona, nebo v rozporu s exekucním příkazem vydaným podle exekučního řádu. Odkazem na exekuční řád má zde zákon o provozu na pozemních komunikacích na mysli § 71a exekučního řádu. Rozdíl mezi § 95 zákona o provozu na pozemních komunikacích a § 71a exekučního řádu je následující. Podle § 95 zákona o provozu na pozemních komunikacích dochází k pozastavení řídičského oprávnění předběžným opatřením obecního úřadu obce s rozšířenou působností v rámci řízení o podmínění, omezení nebo odnětí řídičského oprávnění. Podle § 71a exekučního řádu může dojít k pozastavení řídičského oprávnění dnem doručení exekučního příkazu povinnému do vlastních rukou, jestliže je v exekuci vymáhán nedoplatek výživného na nezletilé dítě anebo na zletilé dítě do 26 let věku, které se soustavně připravuje studiem na své budoucí povolání, nebo vymáhána pohledávka za náhradní výživné podle jiného zákona. Z podkladů ve správním spise, z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a koneckonců i z tvrzení žalobce je zjevné a mezi stranami nesporné, že žalobci bylo pozastaveno řídičské oprávnění podle § 71a exekučního řádu. Proto je nutné dát za pravdu žalobci v tom, že pokud správní orgán prvního stupně mínil žalobce postihnout za řízení motorového vozidla v době pozastavení řídičského oprávnění, pak to měl označit jako porušení § 71a odst. 3 exekučního řádu. Tím, že nesprávně označil žalobcovo jednání za porušující § 95 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy správní orgán prvního stupně chyboval. Toto pochybení nenapravil ani žalovaný v odvolacím řízení. Pro posouzení závažnosti takového pochybení je třeba vyjít ze znění § 68 odst. 2 správního řádu, dle kterého mj. platí, že „[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, [a] právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.“ Z toho je nutné dovodit, že správní orgán rozhodující o přestupku musí ve výrokové části rozhodnutí uvést ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, „soud ve správním

soudnictví vždy v posuzované věci zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají.“ V případě, že správní orgán užije právního předpisu nebo ustanovení, které na věc nedopadá, je to podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“

41. V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí zaměnil ustanovení, které měl žalobce svým jednáním porušit. Zaměnil přitom právní normy, které shodně určují, že v případě pozastavení řidičského oprávnění nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorová vozidla. Rozhodující je, že správní orgán správně označil, že žalobce se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona provozu na pozemních komunikacích. V projednávaném případě není mezi stranami sporné, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 71a odst. 3 exekučního řádu, nikoliv § 95 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jak uvedl správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí. Tuto nesprávnost tedy lze jednoznačně překlenout interpretací na základě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Ve smyslu výše uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy lze dospět k tomu, že pokud by soud v posuzované věci přistoupil ke zrušení správního rozhodnutí, byl by takový přístup příliš formalistický, neboť na posouzení jednání žalobce, určení jeho odpovědnosti za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ani na uložení sankci nemělo pochybení správního orgánu vliv.
42. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, která se týkala tvrzeného nenaplnění subjektivní stránky přestupku. Žalobce nezpochybnil, že v době jednání, za které byl správním orgánem postižen, nebyl držitelem řidičského oprávnění, které mu bylo pozastaveno v důsledku vedení exekučního řízení pro neplacení výživného na nezletilé dítě. Naopak namítal, že se o způsobu provedení exekuce nedozvěděl ani dozvědět nemohl, jelikož při doručování exekučního příkazu mu vyrozumění o doručování zásilky s poučením nebylo zanecháno v poštovní schránce ani na jiném vhodném místě. Jelikož pak žalobce nevěděl, že je vůči němu vedeno exekuční řízení, včetně souvisejícího vydání a doručení exekučního příkazu, nelze dle něj dovozovat naplnění subjektivní stránky přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění.
43. V této souvislosti je podle názoru krajského soudu nutné věnovat pozornost tomu, kdy a za jakých podmínek nastávají účinky spojené s pozastavením řidičského oprávnění na základě exekučního příkazu, což je zvláštní způsob vedení exekuce, týkající se výhradně nesplnění vyživovací povinnosti ve smyslu dotčených ustanovení exekučního řádu.
44. Za rozhodné lze považovat zejména ust. § 71a odst. 2 exekučního řádu, které stanovuje: „[e]xekuční příkaz se doručí orgánu, který vede registr řidičů podle zvláštního právního předpisu³²⁾, oprávněnému a povinnému. Orgánu, který vede registr řidičů, nesmí být exekuční příkaz doručen dříve než povinnému.“ Následně je ve třetím odstavci citovaného ustanovení zákona uvedeno, že: „[d]nem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu³²⁾. Po

dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou.“

45. Pokud se jedná o problematiku doručování exekučního příkazu, je nutné vycházet z ust. § 52 odst. 1 ve spojení s ust. § 55b odst. 1 exekučního řádu, který v tomto směru zakotvuje přiměřené použití ustanovení o. s. ř.
46. Doručování písemností do vlastních rukou adresáta, který nebyl osobně zastižen, je upraveno v ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.: *„Nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nelze-li zanechat výzvu v místě doručování, vrátí doručující orgán písemnost odesílajícímu soudu a uvede, ve který den nebyl adresát zastižen. Odesílající soud vyvěsí na úřední desce výzvu k vyzvednutí písemnosti u soudu.“* Ve třetím odstavci téhož ustanovení zákona je pak uvedeno, že: *„Písemnost se ukládá a) v provozovně provozovatele poštovních služeb, jestliže se písemnost doručuje jeho prostřednictvím, b) u soudu, jemuž byla písemnost vrácena z důvodu nemožnosti zanechat výzvu, c) v ostatních případech u okresního soudu, v jehož obvodu je místo doručení.“*
47. Podle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř. dále platí: *„Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.“*
48. Z výše odkazovaných ustanovení dotčených právních předpisů lze dovodit, že v případě doručování exekučního příkazu povinnému není možnost náhradního doručení (tzv. fikcí) vyloučena. Jinými slovy, účinky spojené s doručením exekučního příkazu nastávají v takovém případě po uplynutí zákonem stanovené úložní doby bez ohledu na skutečnost, zda se daná osoba s jeho obsahem seznámila či nikoliv. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že je primárně odpovědností každé fyzické osoby zajistit, aby ji mohly být písemnosti doručovány na úředně evidovanou adresu nebo takovou, která byla za tímto účelem sdělena [ust. § 46a ve spojení s ust. § 46b písm. a) o. s. ř.].
49. Ve správním spisu je založeno sdělení soudního exekutora JUDr. Jitky Wolfové (Exekutorský úřad Plzeň - město) ze dne 18. 8. 2020 spolu s kopií doručky k vydanému exekučnímu příkazu. Z těchto listin spolehlivě vyplývá, že žalobci byl exekuční příkaz doručován do vlastních rukou, a to na adresu Velký Borek 87, PSČ 277 31, tedy na adresu, kterou si žalobce dle žalovaného sám určil adresu pro doručování uvedenou v základních registrech (tuto skutečnost žalobce nerozporoval). Z důvodu jeho nezastižení pak byla písemnost dne 17. 6. 2020 uložena na poště a po dobu 10 dnů připravena k vyzvednutí, přestože mu výzva s poučením zanechána nebyla. Jelikož si žalobce danou písemnost ani dodatečně nevyzvedl, bylo ji možné považovat v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. za doručenou dnem 29. 6. 2020.
50. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že jeho nevědomost o vedení exekučního řízení a následné náhradní doručení exekučního příkazu vylučuje naplnění subjektivní stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu. Naopak je zdejší soud toho názoru, že správní orgány postupovaly zcela správně, jestliže uzavřely, že žalobce se daného přestupku dopustil přinejmenším z nevědomé nedbalosti, a to ve vazbě na nepřebírání úředních písemností.

51. Při posuzování subjektivní stránky přestupku ve formě nevědomé nedbalosti musí být obecně reflektovány dva znaky, které Nejvyšší správní soud vymezil rovněž ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55: „*Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem - mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184).*“
52. Současně Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí zdůraznil, že tzv. objektivní míra potřebné opatrnosti se zpravidla vyžaduje od každého ve stejné míře, přičemž může vyplývat jak z konkrétní právní úpravy, tak z obecně uznávaných zásad rozumného člověka, jako je tomu v případě přebírání, resp. doručování úředních rozhodnutí a písemností. Za předpokladu, že si určitá osoba své osobní poměry neupraví tak, aby jí mohlo být řádně doručováno, jedná se o důsledek její vlastní neopatrnosti či liknavosti. Takové jednání proto vykazuje znaky nevědomé nedbalosti rovněž za situace, kdy se osoba nemohla z uvedených důvodů s obsahem konkrétní písemnosti fakticky seznámit.
53. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce by si měl všeobecně počínat způsobem, aby mu úřední písemnosti mohly být řádně doručovány, a to zejména za předpokladu, že má určitou adresu nahlášenou jako doručovací.
54. Pouze nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že žalobce si nepochybně byl vědom toho, že má soudně stanovenou vyživovací povinnost ke svému nezletilému dítěti, včetně skutečnosti, že řádné neplacení jednotlivých splátek výživného může pro něj mít nepříznivé právní následky, spojené mimo jiné s vymožením existující povinnosti.
55. Shodný názor ve skutkově podobné věci zaujal Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 7. 2021, č. j. 33 A 70/2019-52, a rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 As 245/2021-27, dle kterého k této otázce existuje ustálená judikatura. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]e totiž „na odpovědnosti každé osoby, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možno doručovat a že si doručované písemnosti bude přebírat (shodně k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 11. června 2013 ve věci sp. zn. III. ÚS 272/13). Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku vedeného řízení, jak k tomu došlo i v nyní posuzované věci. Shora citovaná právní úprava tak akcentuje odpovědnost účastníka řízení za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, resp. aby označil a nahlásil jinou kontaktní adresu pro doručování, neboť v opačném případě se vystavuje rizikům spojeným s nastalou fikcí doručení jdoucím plně k jeho tíži.“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že i v případě, že je exekuční příkaz doručen fikcí, jedná řidič, který i přes pozastavení řidičského oprávnění řídí motorové vozidlo, v nevědomé nedbalosti, neboť ke svým osobním záležitostem přistupoval s liknavostí a s určitou mírou nedbalosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. března

2012 č. j. 1 As 22/2012-55, „právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku.“

56. Co se týká podmínky naplnění materiální stránky přestupku, tedy jeho společenské škodlivosti, jsou skutkové podstaty přestupků formulovány tak, aby byly takto definovány v zásadě pouze skutky, které jsou společensky škodlivé. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje zpravidla materiální znak přestupku, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 5 As 20/2004-37, podle kterého jsou okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), relevantní pro uložení výše sankce, nikoliv však pro závěr o tom, zda byl spáchán přestupek. V dané věci nebyly shledány okolnosti, které by svědčily o tom, že zákonem předvídaná společenská škodlivost nenastala. Je bezesporu, že přestupek, z jehož spáchání byl žalobce shledán odpovědným, se stal dne 21. 8. 2021, tedy v období, kdy měl z důvodu exekuce pozastaveno řídicí oprávnění (k tomu došlo dne 9. 7. 2020). Skutečnost, že žalobce dlužné výživné doplatil dne 23. 7. 2021, na posouzení jeho jednání nemá vliv. Doplacením dlužného výživného se exekuční řízení nezastavuje. O splnění podmínek pro zastavení exekuce rozhoduje soudní exekutor. V tomto případě došlo k zastavení exekuce až usnesením soudního exekutora ze dne 10. 9. 2021, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2021, tedy více než jeden měsíc po spáchání přestupku.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Ze všech výše uvedených důvodů soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalovaný, kterému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení

Toto rozhodnutí nabyvá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. října 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně